

ရန်ကုန်တောင်တန်း

ရန်ကုန်တောင်

ဘုံ

မာဒင်

ဒုတိယအကြိမ်

ဘဇုံနှင့် မာဒင်

အခန်း(၁)

“ကိုလော်၊ ကျုပ် နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းဘူး၊ ဒေါ်ဘုမကို သွားခေါ်စမ်းပါဦး”

မရင်က ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မော်လော်သည် ချက်ချင်း ထကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလျက် ရွာအရှေ့ဖျားသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားလေသည်။

“ဟဲ့ မောင်လော် ဘယ်ကိုတုံး”

အိမ်တစ်အိမ်မှ ဒေါ်ရှောင်က လှမ်း၍ မေးလိုက်၏ ။

“ဒေါ်ဘုမကို အခေါ်သွားမလို့ အမေ၊ မယ်ရင် တော်တော် နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်၊ အမေလည်း သွားလိုက်ပါဦး”

မော်လော်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆက်၍ သွားလေ၏ ။

“ကိုစံထွန်း ကျုပ် မောင်လော်တို့အိမ် သွားလိုက်ဦးမယ်။ မယ်ရင် မျက်နှာမြင်လုပြီ ထင်တယ်”

ဒေါ်ရှောင်သည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးစံထွန်းကိုပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

မရင်တို့ အိမ်ပေါ်သို့ ဒေါ်ရှောင် ရောက်လာသောအခါ မရင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ကြည့်ရာ အတွင်းခန်းရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် စောင်ကလေး ခြုံကာ ခွေခွေကလေး လှဲနေသော မရင်ကို တွေ့ရ၏ ။

“သမီး ဘယ်လိုနေသလဲ”

ဒေါ်ရှောင်က မေးပြီးနောက် မရင်၏ နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။

“ဗိုက်ထဲက တော်တော်နာနေတယ် အမေ၊ အရင်က ဒီလို တစ်ခါမှ မနာဖူးဘူး”

“အေး... မျက်နှာပြင်လူပြီ ထင်ပါရဲ့ သမီးရယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ မဘုမက ဒီကိစ္စမှာ အင်မတန် တော်တာပဲ”

ဒေါ်ရှောင်က တတွတ်တွတ်ပြောရင်း မရင်၏ ကျောကို အသာအယာ နှိပ်ပေးသည်။

“ဟဲ့... ကောင်မလေး ဘယ်လိုနေလဲ”

ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး ဒေါ်ဘုမသည် ပြောပြောဆိုဆို အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကာ မရင်ကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

“တော်တော် နာတယ်၊ အမေဘုမရဲ့” ဟု မရင်က ရှုံ့မဲ့ရင်း ပြော၏ ။

“ဒါမျိုးဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ နာတာပေါ့အေ”

“နည်းနည်းနာတာ မဟုတ်ဘူး အမေဘုရဲ့ အများကြီး နာတယ်”

“ခဏ နာတာပါအေ၊ နည်းနည်းတော့ အောင့်ခံရတာ ပေါ့၊ ဘာမှ ကြောက်လန့် မနေနဲ့၊ ဒီတော်ချိုက်တစ်ရွာလုံးက ကလေးတွေကို ငါချည့် မွေးပေးတာ၊ ငါ ဒီအလုပ် လုပ်နေတာ အနှစ်လေးဆယ် ကျော်ပါပြီအေ”

ဒေါ်ဘုမသည် စကား တပြောပြောနှင့်ပင် မရင်ကို ပြုစုပြင်ဆင်စမ်းသပ် နှိပ်နယ်နေသည်။

မရင်တို့ အိမ်သို့ ဒေါ်ဘုမ ရောက်လာသည်ကို အိမ်နီးပါးဝန်းကျင်တို့ မြင်ကြပါလေရာ အိမ်နီးချင်း အဒေါ်ကြီး သုံးယောက်သည် မရင်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လာကြလျက် မရင်၏ အနီးအနားတွင် ထိုင်ကာ မရင်ကို အားပေးစကား ပြောကြသည်။

မရင်၏ ယောက္ခမ ဒေါ်ရှောင်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် မရင်၏

နဖူးကို မကြာမကြာ စမ်းကြည့်သည်။ ခြေဖျား လက်ဖျားတို့ကိုလည်း
ကိုင်းတွယ်ကြည့်၏ ။

မရင်၏ နဖူးမှ ချွေးများ ထွက်နေသည်။ မရင်သည် တွန့်ရင်းလိမ်ရင်း
တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်နေ၏ ။

“ဟဲ့ .. မယ်ရင် ခါးကို မလိမ်ရဘူး”

ဒေါ်ဘုမက ပြောရင်း မရင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို အသာအယာ နှိပ်ကာ
နယ်ကာဖြင့် အလွယ်တကူ မွေးဖွားရန် ပြင်ဆင်ပေးသည်။

*

ဦးစံထွန်းသည် အိမ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ လမ်းဘက်သို့ ကြည့်ရှုနေ၏ ။
မချွေးမ မရင် မျက်နှာမြင်လျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်က
လာရောက်ပြောလိမ့်မည်ဟူသော အသိဖြင့် ပြောလာမည့်သူကို စောင့်မျှော်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

မည်သူမျှ လာ၍ မပြောသေးသဖြင့် ဦးစံထွန်း စိတ်တထင့်ထင့်
ဖြစ်နေသည်။

ဦးစံထွန်းသည် မရင်တို့ အိမ်သို့ စိတ်ညွတ်ကာ အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို
တီးတိုး ရွတ်နေသည်။ တစ်ကြိမ်မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်မဟုတ်၊ အင်္ဂုလိမာလသုတ်
ဆုံးလျှင် ပြန်ရွတ်လိုက်၊ ဆုံးလျှင် ပြန်ရွတ်လိုက်ဖြင့် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရွတ်နေ၏ ။

ယင်းသို့ ရွတ်နေစဉ် လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားသည့်
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ဦးစံထွန်း လှမ်းမြင်သဖြင့် ...

“ကိုအောင်လှ၊ ကိုအောင်လှ..” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဦးအောင်လှသည် ခေါ်သံ ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးစံထွန်း အိမ်သို့ ဝင်လာလျှင် ဦးစံထွန်း၏ အနီးတွင် ထိုင်သည်။

“ကိုအောင်လှ တော်ကူးလေးက လာခဲ့တာပေါ့နော်” ဟု ဦးစံထွန်းက မေး၏ ။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ လာချင်နေတာ ကြာပြီ။ ကျုပ်သမီး မယ်ရင် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါရဲ့လားလို့ သိချင်လို့ လာချင်နေတာ၊ လှေကြုံမတွေ့လို့ ကြန့်ကြာသွားတယ်။ ဒီနေ့တော့ အဆင်သင့်ပဲ လှေကြုံတွေ့လို့ လိုက်လာခဲ့တာ။ မယ်ရင် နေထိုင်ကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား”

“အင်း... ကောင်းလှပါပြီ။ တော်တော် စောစောကပဲ မောင်လှော် ဝမ်းဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့အိမ်က မရှောင်လည်း သွားလေရဲ့ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျန်းမာလာပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တော့ဗျို့ ကျုပ်ချွေးမ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကျန်းမာပါစေဆိုပြီစ အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို အာပေါက်မတတ် ရွတ်နေတာပဲ ဟဲ... ဟဲ”

ဦးစံထွန်းက အရွှန်းကလေး ဖက်ကာ ပြောပြီး တဟဲဟဲ ရယ်နေသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျား မနက်စာ မစားခဲ့ရသေးဘူး ထင်ပါရဲ့နော်...” ဟု ဦးစံထွန်းက မေး၏ ။

“မစားရသေးဘူးဗျ၊ မနက် အရုဏ်တက်လောက်က ရွာက ထွက်လာခဲ့တာ၊ ရွာက ကောက်ညှင်းထုပ်တွေ ယူလာခဲ့တယ်၊ လှေပေါ်မှာ ကောက်ညှင်းထုပ်တွေ စားလာခဲ့တယ်၊ မဆာလှပါဘူးဗျာ” ဟု ဦးအောင်လှက ပြန်ပြော၏ ။

“မဆာဘဲ နေပါ့မလားဗျာ၊ ကောက်ညှင်းထုပ်ကို စားရုံနဲ့

ဘယ်တင်းတိမ်မလဲ၊ ကျုပ်တို့တော့ ထမင်းစားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျာကို ကျွေးဦးမယ်ဗျို့၊ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ရှိတယ်”

ဦးစံထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ မကြာမီတွင်ပင် ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးသဖြင့် ဦးအောင်လှကို ကျွေး၏ ။ ဦးစံထွန်းကား ဦးအောင်လှ အနီးတွင်ထိုင်ကာ စကားပြောနေသည်။

“စားဗျို့ ကိုအောင်လှ ဟောဒါက ငါးခြောက်ထောင်းပြီး ကြော်တာ၊ ဒီဒင်းက ပဲကြီးဟင်း၊ ကျုပ်တို့ အညာထုံးစံအတိုင်း ပဲကြီးဟင်းထဲ ဆူးပုပ်ရွက်ကလေး ထည့်ချက်ထားတာ၊ ကျုပ် အိပ်ဝင်းထဲမှာ အညာဆူးပုပ်ပင် စိုက်ထားတယ်ဗျ၊ အောက်အရပ်က စားကြတဲ့ ဆူးပုပ်ကြီးဆိုတာက အနံ့တော့ ပြင်းပါရဲ့ စားလို့ အရသာ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် အညာဆူးပုပ်ကလေး စိုက်ထားရတာ ”

“ကောင်းပါ့ဗျာ၊ တယ်ကောင်း၊ ထမင်းစားလို့ သိပ်မြိန်သဗျို့” ဟု ဦးအောင်လှက အားရပါးရ စားရင်း ပြော၏ ။

“မြိန်မှာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့ အညာ အလှူမှာ ကျွေးတဲ့ ဟင်းမျိုး ချက်ထားတာပဲ၊ ကျုပ်တို့က အညာသားဆိုတော့ အညာစာကို ပိုစားချင်တယ်ဗျ”

“ကိုစံထွန်းတို့ ဒီအောက်အရပ် ရောက်လာတာ တော်တော်ကြာပြီပေါ့နော်”

“ကြာပြီဗျ၊ ကျုပ်တို့ ခပ်ငယ်ငယ်ကပဲ၊ ကျုပ် မိဘများ ဇာတိက ကနီဗဂျီအရပ်ကဗျ၊ မိဘများက ရေကြည်ရာ မြက်နုရာဆိုတာလို အောက်အရပ် ပြောင်းရွှေ့လာကြတော့ ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကို ငါးယောက် ပါလာကြတယ်ဗျ၊ ကျုပ်ရယ် အစ်ကို နှစ်ယောက်ကယ်ဗျ။ ကျုပ်အစ်ကို အကြီးဆုံးက ရဟန်းဘဝ ရောက်သွားတယ်၊ ရဟန်းဘွဲ့ ဦးတိက္ခတဲ့ အခု သီဟိုဠ်သွားပြီး စာသင်နေတယ်”

ဦးစံထွန်း စကားအလျဉ်းသင့်သဖြင့် ဇာတ်စုံခင်း၍ ပြောနေသည်။

ဦးအောင်လှ ထမင်းစားပြီးလျှင် ဦးစံထွန်းနှင့်အတူ ထိုင်ကာ
လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း စကားပြောနေကြ၏။
စကားပင်ပြောနေကြသော်လည်း စိတ်များကား မရင်၏ ထံသို့ ရောက်နေကြသည်။
ချောချောမောမောမှ ရှိပါလေလားဟု စိုးရိမ်ပူပင်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မရင်တို့ အိမ်နီးချင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်ကို မြင်ကြရသဖြင့် ဦးစံထွန်းနှင့် ဦးအောင်လှတို့
ထိုမိန်းကလေးကို အာရုံစူးစိုက်ကာ ကြည့်နေကြသည်။

မိန်းကလေးသည် ဦးစံထွန်း၏ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာရာ ဦးစံထွန်းက
“ဘယ့်နှယ့်လဲဟေ့... မယ်ရင် ဘယ်လို နေသလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မျက်နှာမြင်ပြီးပြီ ဘကြီး ယောက်ျားလေး”

“အေး.. ကောင်းပါလေ့ကွာ”

ဦးစံထွန်းနှင့် ဦးအောင်လှတို့က သံပြိုင်ပြောလိုက်ကြသည်။ ဝန်ထုပ်ကြီး
ကျသွားသည့်နှယ် “ဟင်း” ခနဲ သက်မ ချကြသည်။

“ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ လာပြောတာပါ၊ ပြန်မယ်နော် ဘကြီး”

မိန်းကလေးက ဦးစံထွန်းကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား၏။

“အင်း.... ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ့်ငါးခုနှစ်ဆိုတော့ ခုနစ်နဲ့စားရင်
နှစ်ကြွင်းသဗျ၊ တနင်္လာသားလေးဆိုတော့ ဘင်္ဂိဖွားပေါ့ဗျာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး
သိုက်တူးကျတယ်၊ သောကြာ အဓိပတိ ကျတယ်၊ စနေရာဇ၊ တနင်္ဂနွေ ထွန်းတယ်၊
သောကြာ အဓိပတိဆိုတော့ အိမ်ထောင်သက် ကောင်းကောင်းရမယ့် ကလေးပဲ
ဟဲ... ဟဲ”

ဦးစံထွန်းက မဟာဘုတ်ဗေဒင်နည်းဖြင့် တွက်ချက်ရင်း မြေးဦးကလေး
သောကြာထွန်းသည့်အတွက် ကျေနပ်နေသည်။

“ကိုင်း... ကိုစံထွန်း၊ မယ်ရင်တို့ အိမ်ကို သွားလိုက်ကြဦးစို့” ဟု ဦးအောင်လှက ဆိုကာ ဦးစံထွန်းနှင့်အတူ လာခဲ့ကြသည်။

*

မရင်သည် အတွင်းခန်းတွင် စောင်ထူထူခြုံကာ ခွေခွေကလေး လှဲအိပ်နေသည်။ မရင်၏ အနီး စောင်ပတ်ကြီး အတွင်းမှာ မွေးစ ကလေးငယ်လေးသည်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေ၏ ။

မရင်၏ အနီးတွင် ဒေါ်ရှောင်ထိုင်ကာ မရင်ကို တစ်လှည့် ကလေးကို တစ်လှည့် ကြည့်နေ၏ ။ အိမ်နီးချင်း အဒေါ်ကြီးများကား ပြန်သွားကြလေပြီ။

လက်သည်အဒေါ်ကြီး ဒေါ်ဘုမသည်လည်း သူ၏ ကိစ္စ ပြီးစီးပြီဖြစ်သည့်အတွက် လက်ဆေး လက်သုတ်ကာ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်၏ ။

ထိုအခိုက် မောင်လှော်သည် ခြေဖျားထောက်ကာ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လာလျက် ကလေးကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။

“ဟဲ့... မောင်လှော်၊ နင့်သားကြီးက တပွေ့တပိုက်ကြီးဟဲ့၊ ချစ်စရာကြီး..” ဟု ဒေါ်ဘုမက အားတက်သရော ပြော၏ ။

မောင်လှော်သည် ဖခင်၏ မေတ္တာ မွမ်းထုံအပ်သော ပီတိဖြင့် ကြည့်ကာ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေသည်။

“ကိုင်း... မရှောင်၊ မယ်ရင် နီးလာရင် ယင်းပျားတို့၊ ဆန္ဒင်းတို့ တိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့၊ ဆန္ဒင်းလည်း နာနာလိမ်းပေး၊ ကျုပ်လည်း တော်တော်ကြာရင် တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးမယ်”

ဒေါ်ဘုမမသည် ပြောပြောဆိုဆို အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားရာ ဦးစံထွန်းနှင့် ဦးအောင်လှတို့ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်ကို မြင်၏။

“မရှောင်ရေ ကိုစံထွန်းနဲ့ ကိုအောင်လှတို့ လာကြတယ်” ဟု ဒေါ်ဘုမက ပြောကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ဒေါ်ရှောင်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် ဦးစံထွန်းတို့ ထိုင်ရန်အတွက် သင်ဖြူးခင်းပေး၏။

ဦးစံထွန်းနှင့် ဦးအောင်လှတို့ ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် -

“ကျုပ်သမီး နေထိုင်ကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား” ဟု ဦးအောင်လှက မေးသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ်နေကောင်းတယ်” ဟု ဒေါ်ရှောင်က ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။

“ကိုအောင်လှရေ ကျုပ်တို့ မြေးဦးလေးဟာ ဘိုးအနှစ်ယောက် စုံစုံညီညီ ရောက်နေတုန်း မွေးတဲ့ ကလေးဖြစ်လို့ သူ့နာမည်ကို ‘ဘိုးစုံ’ (ဖိုးနုံ) လို့မှည့်ရရင် မကောင်းဘူးလားဗျ” ဟု ဦးစံထွန်းက ဆို၏။

“ကောင်းသဗျာ၊ တယ်ကောင်း၊ ဖိုးနုံ... ဖိုးနုံ... ကောင်းပါဗျာ”

ဦးအောင်လှက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

ထိုအခိုက် ကလေးငိုသံ ကြားရလေရာ ဒေါ်ရှောင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

“ကျုပ်တို့မြေးက တယ်ပြီး အသံအောင်သဗျို့၊ ကြီးပွားမယ့်ကလေးပဲဗျ” ဟု ဦးအောင်လှက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးအောင်လှသည် နှစ်ညအိပ် နေပြီးနောက် တော်ကူးလေးရွာသို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် မရင်၏ အနီးသို့ သွားကာ “သမီး... အဖေ ပြန်ဦးမယ်နော်” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ မကြာ မကြာလည်း လာနော်” ဟု မရင်က ဖခင်ကို အားကိုးတကြီးဖြင့် မှာသည်။

“အေး... လာမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးကော နေကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ် အဖေ”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော် သမီး၊ ဆေးဝါးလည်း မှန်မှန်သောက်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ အဖေ”

“အေး... အဖေ သွားမယ်နော်”

ဦးအောင်လှသည် သမီးကို ခေတ္တမျှ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စောင်ခွေထဲတွင် အိပ်နေသည့် မြေးကလေးကို အတော်ကြာကြည့်နေသည်။

ထို့နောက်မှ “သွားပြီ သမီး” ဟု ဆိုကာ မရင်၏ အနီးမှ ထသွားသည်။

“ဪ... ကိုအောင်လှကို တစ်ခု မှာလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဦးစံထွန်းက ပြော၏ ။

“ဘာမှာမလို့လဲဗျ”

“ကျုပ်တို့ မြေးကလေး မွေးတာ ခုနစ်ရက် ရရင် ကင်ပွန်းတပ်မယ်ဗျာ၊ ကိုအောင်လှလည်း လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ဖို့”

“စိတ်ချ၊ လာမယ် လာမယ်”

ဦးအောင်လှက ပြောရင်းဆိုရင်းပင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။

*

အခန်း(၂)

မိုးဇုံကလေးကို တနင်္လာနေ့တွင် မွေးဖွားလေရာ နောက်
တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကင်ပွန်းတပ်ရန် စီမံ စိုင်းပြင်းကြလေသည်။

အကျွေးအမွေးလည်း ပါရမည်ဖြစ်ရာ ရပ်ခလေ့ ရွာထုံးစံအရ
မုန့်လုံးရေပေါ် ကျွေးရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

တော်ချိုက်ရွာတွင် အိမ်ခြေ ၁၀၀ ကျော် ရှိသည်။ တစ်ရွာလုံး
၀၀လင်လင် စားသောက်ကြရအောင် ဆန် နှစ်တင်းကုန် မုန့်လုံးရေပေါ် လုပ်ရန်
စီစဉ်ကြသည်။

မုန့်လုံးရေပေါ်ကောင်းဖြစ်စေရန် ကောက်ညှင်းဆန် နှစ်ဆ
ဆန်ကြမ်းတစ်ဆ လုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

မိုးဇုံကလေး၏ ကင်ပွန်းတပ် အခမ်းအနားအတွက် မုန့်လုံးရေပေါ်
နှစ်တင်းလုပ်၍ ကျွေးမွေးမည့်အကြောင်းကို ကာလသားခေါင်း ကိုမြကြီးနှင့်
အပျိုခေါင်း မထွားမယ်တို့ အကြောင်းကြားလိုက်လေရာ သောကြာနေ့ ညနေတွင်
ကိုမြကြီးနှင့် မထွားမယ်တို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် ကောက်ညှင်းဆန် ၂၂ ပြည်၊
ဆန်ကြမ်း ၁၀ ပြည်ကို တင်းဝင် စဉ်အင်တုံကြီးများတွင် ထည့်ကာ ရေစိမ်ကြသည်။

မထွားမယ်သည် သူ လုပ်ရန် ကိစ္စပြီးလျှင် မယ်ရင်၏ အနီးတွင် ထိုင်ကာ
“ဟေ့ကောင်မ.. နေကောင်းရဲ့နော်...” ဟု အားတက်သရော မေး၏ ။

“ငါလည်း နေကောင်းပါတယ်၊ ကလေးလည်း မာတယ် အေရဲ့၊
ကြည့်ပါလား ငါ့သားကို” ဟု မရင်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“ညည့်သားကို မြင်ပါတယ်အေ၊ ဝလည်း ဝတယ်၊ လှလည်း လှတယ်၊
ညည့်မြင်ရတော့ ငါတောင် သွားရည်ယိုလာတယ် အေရဲ့” ဟု မထွားမယ်က
အရွန်းဖောက်ကာ ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား တခစ်ခစ် ရယ်မောကြသည်။

နောက်နေ့ဖြစ်သော စနေနေ့ နံနက်တွင်ကား ကိုမြကြီးနှင့်
မထွားမယ်သာလျှင်မက အခြား ကာလသားများ၊ ကာလသမီးများပါ
ရောက်လာကြကာ မုန့်ကြိတ်ဆုံတွင် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကြိတ်ကြသည်။

ကိုမြကြီးက အားကောင်းမောင်းသန် ဖြစ်သည့်အတွက် ဒိုင်ခံ၍
ကြိတ်သည်။

မထွားမယ်က ကိုမြကြီးကို အားကျမခံ ပြောလိုက်သည်။

“အေးအေးနေစမ်းပါ ထွားမယ်ရာ၊ နင် ငါ့လောက် မကြိတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာပြုလို့ မကြိတ်နိုင်ရမှာလဲတော့၊ ကလေးတွေတောင်
ကြိတ်နေကြသေးတာပဲ”

“ကလေးတွေ ကြိတ်တော့ နှေးတာပေါ့ဟ၊ အဲဒီ လိုပဲ နင်တို့ မိန်းမတွေ
ကြိတ်ရင်လည်း နှေးတာပဲ၊ လယ်ထွန်သလိုပေါ့ဟာ.. နွားဗိုက်တစ်ရှဉ်းနဲ့ လေးရက်
ထွန်ရင် လယ်ဆယ်ဧက ပြီးတယ်၊ အဲဒီ လေးရက်မှာ နွားမတစ်ရှဉ်းနဲ့ ထွန်ရင်
ငါးဧကပဲ ပြီးတယ်၊ အဲဒီ လိုပေါ့ဟ” ဟု ကိုမြကြီးက ပြောလိုက်ရာ
ကာလသားများက တဟားဟား ရယ်ကြလေသည်။

“ဟိုဟာက နွားတော့၊ ကျုပ်က လူ၊ ဖယ်စမ်း ကျုပ်ကြိတ်မယ်”ဟု
ထွားမယ်က ပြောပြောဆိုဆို ကိုမြကြီးကို ပခုံးချင်းတိုက်၍ ထုတ်ကာ ဝင်၍
ကြိတ်လေရာ မိန်းကလေးများက လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်း တီးရင်း တသောသော
ရယ်ကြလေသည်။

ဆန်နှစ်တင်းကို ကိုမြကြီးနှင့် မထွားမယ်တို့ အားကျမခံ
ကြိတ်ကြလေရာ နှစ်နာရီခန့်တွင် ပြီးစီးလေသည်။

ကြိတ်ပြီး ဆန်မှုန့်နှစ်များကို မိန်းကလေးများက အဝတ်အိတ်တွင်
ထည့်ကာ ကျောက်ဖိ၍ ထားကြလေသည်။

“ဟေ့... မောင်မြကြီးတို့ ကာလသားတွေ အုန်းသီး သွားဝယ်ချေကြဟေ့”
ဟု ဦးစံထွန်းက ဆိုသည်။

“အုန်းသီး ဘယ်လောက် ဝယ်ရမလဲ ဘကြီး” ဟု ကိုမြကြီးက ပြန်၍
မေး၏ ။

“အေး... ဆန်နှစ်တင်းလုပ်တဲ့ မုန့်အတွက် အုန်းသီး
အစိတ်လောက်ဆိုရင် လောက်ကောင်းပါရဲ့ကွယ်” ဟု ငွေဒင်္ဂါးပြား နှစ်ကျပ်ကို
ထုတ်၍ ပေး၏ ။

ကိုမြကြီးသည် ငွေနှစ်ကျပ်ကို ယူကာ ကာလသားတစ်စုနှင့် အတူ
ထွက်သွားလေသည်။

“ဟဲ့ ထွားမယ်၊ ထန်းလျက် ဝယ်ချေကြအေ” ဟု ဒေါ်ရှောင်က
ခိုင်းရာမထွားမယ်က “ဘယ်လောက် ဝယ်ရမလဲ အဒေါ်” ဟု ပြန်၍ မေး၏ ။

“ဆန်တစ်ပြည်အတွက် ထန်းလျက် တစ်ပိဿ လောက်ကောင်းပါရဲ့၊
ဆန်နှစ်တင်းဆိုတော့ သုံးဆယ့်နှစ်ပြည်၊ ထန်းလျက် ခွက်သုံးဆယ်လောက်တော့
ဝယ်ရမှာပဲ၊ ထန်းလျက်က ဘယ်ဈေးပေါက်တယ် ကြားသလဲ”

“တစ်ပိဿာ တစ်မတ်တဲ့ အဒေါ်” ဟု မထွားမယ်က ပြန်မပြော၏ ။

“တစ်ပိဿာ တစ်မတ်ဆိုတော့ ခွက်သုံးဆယ်ကို ခုနစ်ကျပ်ခွဲကျတယ်၊
ရော့ ငွေရှစ်ကျပ် ယူသွားအေ”

ဒေါ်ရှောင်က ပြောပြီးနောက် ငွေရှစ်ကျပ် ထုတ်ပေးရာ မထွားမယ်နှင့်
မိန်းမပျိုတစ်စုသည် တောင်းများကို ရွက်ကာ ထွက်သွားကြသည်။

“ဟော.. မောင်မြကြီးတို့ ပြန်လာပြီ” ဟု ဦးစံထွန်းက ပြောသဖြင့်
အားလုံး ကြည့်လိုက်ရာ အုန်းသီးခိုင်များကို ထမ်း၍ ပြန်လာကြသော ကိုမြကြီးတို့
လူစုကို မြင်ကြရ၏ ။

“ဟဲ့.. အုန်းသီးတွေက များလှချည့်လား၊ အားလုံး အစိတ်ကရဲ့လား” ဟု ဒေါ်ရှောင်က မေး၏ ။

“အုန်းသီးက တစ်ကျပ်ဖိုး ၁၆ လုံးတဲ့ အဒေါ်၊ ဒါကြောင့် ပိုပိုလိုလို နှစ်ကျပ်ဖိုး ဝယ်ခဲ့တယ်၊ တစ်လုံး အပိုရလို့ ၃၃ လုံး ရခဲ့တယ်”

မကြာမီတွင်ပင် ထန်းလျက် အဝယ်သွားကြသည့် မထွားမယ်တို့ မိန်းကလေးတစ်သိုက်လည်း ပြန်ရောက်လာကြ၏ ။

ယောက်ျားတစ်သိုက်က အုန်းသီးခွဲကြ၊ အုန်းသီးခြစ်ကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသလို မိန်းကလေး တစ်သိုက်ကလည်း ထန်းလျက်များကို ထောင်းထုခြင်းဖြင့် မအားမလပ်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ညစာ စားပြီးချိန်တွင် အိမ်ဝင်းအတွင်းမှာ မီးဖိုများ ဖိုကာ ဒယ်အိုးကြီးတွေတင်လျက် ရေနွေးတည်ကြသည်။ ရေကျိုက်ကျိုက်ဆူလာလျှင် ကာလသားများရော ကာလသမီးများပါ မုန့်လုံးရေပေါ်လုံးကြလျက် ရေနွေးအိုးထဲသို့ ပစ်ကာ ပစ်ကာ ထည့်ရင်း သီချင်းကလေး တအေးအေး သီဆိုကြ၏ ။ တောရွာသူ ရွာသားတို့ ပျော်ရွှင်ရသည့် မင်္ဂလာရှိသော နေ့တည်း။

ကလေးမိခင် မရင်သည် နန္ဒင်းပိန်းအောင် လိမ်းကာ စောင်ထူထူခြုံလျက် အိမ်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ကြည့်ရှုပီတိဖြစ်နေ၏ ။ မောင်လှော်မှာ ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်သူများနှင့်အတူ ရောနှောလုပ်ကိုင်နေသည်။ နောက်နေ့နံနက်စောစောတွင် မောင်လှော်သည် ဇလုံကြီးတစ်လုံးတွင် မုန့်လုံးရေပေါ်များ ထည့်ကာ အနောက်ကျောင်းသို့ သွားရောက် လှူဒါန်းသည်။

မောင်လှော်နှင့် မရင်တို့၏ အိမ်မှာ နံနက်ခင်းမှစ၍ မုန့်စားရန် လာကြသူများ ပျားပန်းခပ်မျှ ရှုပ်ယှက်ခတ်၍ နေကြလေသည်။ ကလေးလူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုများပါ မကျန် မုန့်စားရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ကာ ပြောကြသည်။ ကလေးကို ကြည့်ကာ ချီးမွမ်းစကား ဆိုကြသည်။

အိမ်ဦးခန်းတွင် မောင်လှော်၏ ဖခင် ဦးစံထွန်းနှင့် မရင်၏ ဖခင် ဦးအောင်လှတို့က လူကြီးဝိုင်းကို ဧည့်ခံ စကား ပြောနေကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်တွင် ဖြတ်သွားသော ၂၅ နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဦးစံထွန်း မြင်လိုက်ရသဖြင့် “ဟေ့ မောင်အောင်လှ၊ ဘယ်ကို လာတာလဲ ဝင်ပါဦးလေ” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မောင်အောင်လှသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး ဦးစံထွန်းတို့ အနီးတွင် ထိုင်၏ ။

“ကိုင်း၊ မုန့်လုံးရေပေါ် အဝစားစမ်း မောင်အောင်လှ၊ ဒီကနေ့ ငါ့မြေးဦးမွေးတာ ရက်လည်တဲ့နေ့မို့ ကင်ပွန်းတပ်တာကွ၊ မင်းတို့ ထန်းတောရွာက လူတွေကိုတောင် ဖိတ်ဖို့ ကြိမိပါသေးသကွာ၊ လာရသွားရတာ ဒုက္ခများမှာစိုးလို့ မဖိတ်တာ” ဟု ဦးစံထွန်းက ပြော၏ ။ မောင်အောင်လှသည် မုန့်လုံးရေပေါ် စားရင်း တရုန်းရုန်း စားသောက်နေကြသော လူများကို ကြည့်ကာ ပြုံး၍ နေလေသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ မောင်အောင်လှရ” ဟု ဦးစံထွန်းက မေး၏ ။

“ဟိုတစ်လောက ဒေးဒရဲမှာ အလှူတစ်ခု လုပ်တာ သွားသတိရလို့ အလှူရှင်က မျက်နှာကြီးဖြစ်တော့ မျက်နှာကြီးတွေကို နေရာထိုင်ခင်း ကောင်းကောင်းပေးတယ်၊ ဂရုတစိုက် ကျွေးတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဖိတ်စာရလို့ သွားတော့ သွားပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အလှူရှင် လုပ်ပုံ နေရာမကျတာ မြင်ရတော့ ဘာမှ မစားမသောက်ဘဲ မဏ္ဍပ်ထဲက ချက်ချင်း ထပြန်ခဲ့တာပဲ”

ဟု မောင်အောင်လှက မကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ပြော၏ ။

“အေး... မင်းက ဒီလိုပြောတော့ တို့အဖေ ပြောပြတဲ့အကြောင်းကို သတိရသကွာ၊ အညာက လှေသူကြီး တစ်ယောက်ဟာ အောက်ပြည်အောက်ရွာကို လှေနဲ့ စုန်လာပြီး မြို့တစ်မြို့မှာ လှေဆိုက်တော့ မြို့ပေါ် လျှောက်လည်ရင်း အလှူအိမ် တစ်အိမ်ကို တွေ့သတဲ့၊ လှေသူကြီးဟာ အလှူအိမ်ထဲ ဝင်သွားတော့ အဝတ်အစားက စုတ်စုတ်နပ်နပ် ဖြစ်နေလို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်မပြော

မကျွေးမွေးကြဘူးတဲ့”

ဦးစံထွန်း ပြောသည့်စကားကို ကြားကြသူများသည် စိတ်ဝင်စားတိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။

“အဲဒီ တော့ လှေသူကြီးဟာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ လှေပြန်သွားပြီး တောင်ရှည်ပုဆိုးကြီးဝတ်၊ သက္ကလပ် ရင်ဖုံးအကျွတ်ကြီးလဲ၊ ပိုးပဝါကြီး ပေါင်းပြီး အလှူအိမ် ပြန်လာသတဲ့၊ အဲဒီ အခါကျတော့ ဧည့်ခံတဲ့ လူတွေက ‘ကြွပါ ခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ ခင်ဗျာ’ နဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခေါ်ငင်ပြီး နေရာထိုင်ခင်း ကောင်းကောင်းပေး၊ စားကောင်း အသောက်ကောင်း ကျွေးတော့ လှေသူကြီးက သူတောင်ရှည်စကြီးကို စားစရာ သောက်စရာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ထဲ ထည့်ပြီး “နင်တို့ စားကြ၊ ငါ့ကို ကျွေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ကို ကျွေးတာ” လို့ ဆိုပြီး အရွံ့တိုက်လိုက်ပါလေရောတဲ့၊ မြင်ရကြားရတဲ့လူတွေ အံ့သြနေကြတာကိုမြင်တော့ လှေသူကြီးက သူ့ဖြစ်ရပ်ကို ရှင်းပြပြီး မစားမသောက်ဘဲ အလှူအိမ်က ထွက်သွားသတဲ့ကွ”

ကြားရသူများသည် ပြုံးကြရယ်ကြသည်။ မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါ လုပ်မှုကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသွားကြသည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီ လို မတရားပြုတာကို ခံရလို့ လူသတ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ တစ်ကျွန်း ကျခဲ့ဖူးတယ်” ဟု မောင်အောင်လှက ပြောပြရာ ကြားရသူများသည် ပိုမို စိတ်ဝင်စားစွာ မောင်အောင်လှကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး.... မင့်ဖြစ်ပုံကို”ဟု ဦးစံထွန်းက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေး၏ ။

အခြားသူများသည်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မောင်အောင်လှ ပြောမည့် စကားကို မျှော်လင့် နားစွင့်နေကြသည်။

“ကျွန်တော့် ဇာတိက ရွှေဘိုနယ်ကဗျ၊ သီပေါမင်း ပါတော်မူတော့

ကျွန်တော့်အသက် ၁၇ နှစ်သား ရှိပြီ။ သီပေါမင်း ပါတော်မူတော့ ကျွန်တော် ပြဿနာ ပေါ်ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ ဒါကတော့ ထားပါတော့လေ။ အခု ပြောမယ့် ကိစ္စနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ သီပေါမင်း ပါတော်မူမပြီးနောက် မကြာခင်မှာပဲဆိုပါတော့ အောက်ပြည်အောက်ရွာ ဆင်းခဲ့ပြီး မှော်ဝန်း ကျောက်တန်းမှာ နေတယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ယောက်အိမ်မှာ မှီခိုကပ်ရပ်ပြီး လယ်ကူလီ လုပ်ရတယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တခြားအလုပ်တွေ ခိုင်းတဲ့အပြင် ငါးရှာခိုင်းတယ်”

“မင်းက အညာသားဆို ငါးဖမ်းတတ်သလား” ဟု ကိုစံထွန်းက ဖြတ်၍ မေး၏ ။

“ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လေ့လာရင် တတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ။ အဲ... ငါးဖမ်းတတ်လာတော့ ကျွန်တော် ကြိုးကြိုးစားစား ငါးရှာတယ်။ သူများထက်တောင် ပိုပြီး ငါးရသေးတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ရသမျှ ငါးတွေကို လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးကိုပေးတော့ ငါးဟင်းတွေ ချက်တာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးတွေ စားပြီးမှ စားရတဲ့လူ ဖြစ်တော့ ကျွန်တော် ထမင်းစားတဲ့အခါမှာ ငါးခေါင်းချည့် စားရတယ်။ ဘယ်တော့မှ အသားကောင်းကောင်း မစားရဘူး။ တစ်နေ့လည်း ငါးခေါင်း၊ တစ်နေ့လည်း ငါးခေါင်းနဲ့ နေ့တိုင်းတစေ ခေါင်းချည့် စားနေရတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးလာတယ်။ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်”

မောင်အောင်လှသည် ပြောရင်းပင် စိတ်ဆိုးသည့် မျက်နှာထား မခံမရပ်နိုင်သည့် အမူအရာ ပေါ်လာသည်။

နားထောင်နေသူများလည်း ပိုမို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။

“တစ်နေ့တော့ ငါးဖမ်းရာမှာ ငါးတော် အတော်များများ ရတယ်။ အဲဒီ ရတဲ့ ငါးတွေကို ခေါင်းဖြတ်ပြီး ကိုယ်တွေကို တခြား လူတွေကို ပေးပစ်ခဲ့တယ်။ ခေါင်းတွေချည့် အိမ်ယူလာတယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးက ‘ဟဲ့... အောင်လှ ငါးတွေက

ခေါင်းချည့်ပါလား၊ ကိုယ်တွေကော ဘယ်မှာလဲ’ လို့ မေးတော့ ကျွန်တော်က ‘ငါးဆိုတာ ကိုယ်ကို စားရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းကိုသာ စားရတယ်ထင်လို့ ကျွန်တော် ခေါင်းချည့် ယူလာတယ်၊ ကိုယ်တွေကို သူများ ပေးခဲ့တယ်’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

“အေး... အေး... မင့်ပြောပုံ ဟန်သဟေ့...” ဟု ဦးစံထွန်းက ကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ပြော၏ ။

“ဒီတော့ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး စိတ်ဆိုးပြီး “ငါးဆိုတာ ခေါင်းကိုသာ စားရတယ်၊ ကိုယ်ကို မစားရဘူးလို့ မငဲ့ကို ဘယ်သူပြောသလဲ’ လို့ ဒေါနဲ့ မောနဲ့ မေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ‘ကျွန်တော် နေ့တိုင်း ထမင်းစားရာမှာ ဘယ်တော့မှ ကိုယ်မစားရဘူး၊ ခေါင်းချည့် စားရပါကလား၊ ဒီတော့ ကိုယ်ဟာ စားရကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘူးပေါ့’ လို့ ပြောလိုက်တော့ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးဟာ သူ့ကို အရွဲ့တိုက်ပြီး ပြောရပါ့မလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို သေလုမြောပါး ရိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်တာနဲ့ အနားမှာတွေ့တဲ့ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်တာ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး စဉ်းစဉ်း သေပါလေရော”

“အေး... မဖြစ်ထိုက်တာတွေ ဖြစ်ရတာ ပေါ့ကွာ” ဟု စကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်ရုံမျှ နားထောင်နေသည့် ဦးအောင်လှက ပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာကိုဖြစ်အောင် အစပျိုးတဲ့လူက လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးပေါ့ဗျ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို မတရားသဖြင့် ငါးခေါင်းချည့် ကျွေးတော့ နောက်ဆုံး အသက်ဆုံးရတော့တာပဲ”

“နောက်တော့ကော ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ” ဟု ဦးအောင်လှက မေးသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ဂတ်ရောက်၊ ရုံးရောက်၊ တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ကျွန်းချလိုက်တာပါပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းမှာ တစ်နှစ်လောက်

နေခဲ့ရတယ်”

“ဟေ .. ဟုတ်လား၊ နောက်တော့ တစ်ကျွန်းက ဘယ်လို လွတ်လာခဲ့တာလဲ” ဟု ဦးစံထွန်းက မေး၏ ။

“တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ လွတ်မဲကျလို့ လွတ်လာခဲ့တာ” ဟု မောင်အောင်လှက ပြောသည်။

အမှန်မှာကား မောင်အောင်လှသည် လွတ်မဲဖြင့် လွတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ ပျဉ်တစ်ချပ်ကို အားကိုးပြုကာ ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါက ရာဇဝတ်မှု ထပ်၍ ရောက်ဦးမည် စိုးသည့်အတွက် အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်၏ ။

မောင်အောင်လှ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျယ်လောင်သော ကလေးငိုသံကို ကြားကြရသည်။

“ကိုလော်ရေ... ကလေးကို ယူခဲ့စမ်းပါဦး၊ ကြည့်ကြရအောင်” ဟု မောင်အောင်လှက ပြောသဖြင့် ကလေးအဖေ မောင်လော်က ကလေးချီလာကာ မောင်အောင်လှ၏ လက်သို့ ထည့်ရာ မောင်အောင်လှသည် ကလေးကို ပွေ့ချီထားရင်း စကားထူးဆိုလိုက်လေသည်။

“ကလေး ဘိုးအေကလည်း ဦးအောင်လှ၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကလည်း မောင်အောင်လှ ကလေးကင်ပွန်းတပ်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ နာမည်တူ နှစ်ယောက် ရောက်ရတာ ဟာ ကလေးအတွက် နိမိတ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒီကလေးကြီးလာရင် အရာရာ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်”

*

အခန်း(၃)

မောင်ဖိုးဇုံ ခုနစ်နှစ်သား အရွယ်သို့ ရောက်လာလေပြီ။

တစ်နေ့တွင် မောင်ဖိုးဇုံ၏ ဖခင် ကိုလှော်က ပြော၏ ။

“မယ်ရင်ရေ... တို့ဉ္စး ကျောင်းထားဖို့ အချိန် တော်လာပြီ၊ နက်ဖြန်ခါ ကြာသာပတေးနေ့မို့ နေ့ကောင်းတယ်၊ ကျောင်းအပ်ချွယ်၊ ဆရာတော်ကို လှူဖို့ မုန့်ဆီကြော် ကြော်ကွာ”

မရင်သည် မုန့်ဆီကြော် ကြော်ရန်အတွက် လုပ်စရာများကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကာ မုန့်ဆီကြော် အရှုပ်ကြီးကြီး အစိတ်ခန့် ကြော်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောတွင် ကိုလှော်သည် မုန့်ဆီကြော်ပန်းကန်ကို ကိုင်ကာ မောင်ဖိုးဇုံနှင့်အတူ အနောက်ကျောင်း ဆရာတော်ထံသို့ သွားကြသည်။

ဆရာတော် ထံမှောက်သို့ သားအဖနှစ်ယောက်တို့ ရောက်ကြသောအခါ ဘုရားဦးချသည်။ ဆရာတော်ကို ဝတ်ဖြည့်ရှိခိုးသည်။ ထို့နောက် ကိုလှော်က လျှောက်ထား၏ ။

“တပည့်တော် သားကလေး ဖိုးဇုံကို ကျောင်းအပ်ဖို့ လာတာပါ ဘုရား၊ ပညာသင်ပေးပါ ဘုရား၊ ဆုံးမစရာရှိရင် မညာမတာ ဆုံးမပါ ဘုရား”

ဆရာတော်သည် မောင်ဖိုးဇုံကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုတော်မူကာ “အိမ်း... မောင်လှော်သားက ပညာထက်မြက်မယ့် ပုံပေါ်တယ်၊ မဟုတ်မခံစိတ် ရှိပုံလည်း ပေါ်သဟေ့၊ ဖိုးဇုံ ပညာကို ကြိုးစားသင် ကြားလား”

“မှန်ပါ ဘုရား....” ဟု မောင်ဖိုးဇုံက လျှောက်လေသည်။

မောင်ဖိုးဇုံ၏ ကံ့ကူလက်လှည့်ဆရာတော်ကား ဦးပဉ္စင်း ဦးဆိုးဖြစ်သည်။ ဦးဆိုးဆိုသည်မှာ ရဟန်းဘွဲ့ရှိသော်လည်း ဘွဲ့ကို မခေါ်ကြ၊

လူနာမည်ဖြစ်သော ဦးဆိုးကိုသာ ခေါ်ကြသည်။

ဦးဆိုးသည် မောင်ဖိုးဇုံအား ရှေးမြန်မာ့ ထုံးစံ သင်နည်းအတိုင်း သင်ပေး၏။ ဗျည်း၊ သရ ၃၃ လုံးကို အလွတ်ရရှိ မှတ်မိအောင် သင်ပေးပြီးနောက် သင်ပုန်းကြီး၊ မင်္ဂလသုတ်၊ အပြင်အောင်ခြင်း၊ အတွင်းအောင်ခြင်း၊ နမက္ကာယ၊ လောကနီတိ၊ ပရိတ်ကြီး စသည်ဖြင့် သင်ရိုးအတိုင်း သင်ပေးသည်။

မောင်ဖိုးဇုံကား ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် တင်ကြိုခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သူ ဖြစ်သည်။ လုံ့လ ဝီရိယ ကြီးသူလည်း ဖြစ်သည်။ စာတစ်ပုဒ်ကို ရအောင် ကျက်ရမည်ဟု ဦးဆိုးက အမိန့်ပေးလျှင် မရမနေ ကျက်သည်။ တစ်ထိုင်တည်း ရအောင် ကျက်သည်။ စာကျက်၍ ရမှ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

မောင်ဖိုးဇုံနှင့်အတူ ပညာသင်ကြားကြသည့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများကား ဖိုးငြိမ်း၊ ကြော့ရှင်း၊ ဖိုးငွေ၊ ဖိုးဆိတ်၊ စံခင်၊ ဖိုးကောင်းနှင့် ဖိုးရင် စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်ဖိုးဇုံအတွက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိစ္စတစ်ခု ကြုံရလေသည်။ မောင်ဖိုးဇုံသည် ဆရာတော်ကြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရန်အတွက် ရေနွေးအိုး တည်သည်။ မောင်ဖိုးဇုံမှာ ဖျက်လတ် ချက်ချာသူ ဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏ လက်သုံးတော်ဝေးသဖွယ် ဖြစ်သည်။

မောင်ဖိုးဇုံသည် ရေနွေးအိုး တည်ထားခဲ့ပြီးနောက် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ကာ စာကျက်နေသည်။ ရေနွေးအိုးဆူချိန်ရောက်လောက်သောအခါတွင်မှ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေရာ ရေနွေး တပွက်ပွက် ဆူနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မောင်ဖိုးဇုံသည် ရေနွေးအိုးတွင် လက်ဖက်ခြောက် ခတ်ပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးအား ကပ်သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ပန်းကန်လုံးထဲသို့

ငဲ့ထည့်ရာတွင် ထူးခြားသော အရာတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း အံ့သြသော အမူအရာသို့ ပြောင်းသွားသည်။

“ဟဲ့... ဖိုးနုံ လာစမ်း”

ဆရာတော်ကြီးက ခပ်ငေါက်ငေါက် ခေါ်လိုက်ရာ မောင်ဖိုးနုံသည် လျင်မြန်စွာလာလျက် ဆရာတော်ကြီး၏ ရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ နေသည်။

“နင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းထဲမှာ ဘာတွေ ပါလာသလဲ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ဆရာတော်ကြီးပြသည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်ထဲတွင် မောင်ဖိုးနုံ ကြည့်လိုက်ရာ ဖြူဖြူအရာတစ်ခုကို မြင်ရ၏ ။

“ဥက အခွံနဲ့ တူတယ် ဘုရား၊ ဘာများပါလိမ့်...” ဟု မောင်ဖိုးနုံက ဆိုသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး၏ အဖုံးကို ဖွင့်လှစ်ကာ ကြည့်သည်။ မောင်ဖိုးနုံလည်း ကြည့်၏ ။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး အတွင်းရှိ လက်ဖက်ခြောက်များနှင့် ရောနှောနေသော ဥကွဲတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏ ။

“ဒါ ဘာလဲ”

ဆရာတော်ကြီးက ဒေါသသံဖြင့် မေး၏ ။

မောင်ဖိုးနုံသည် သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးနောက် “ဗျိုင်းဥနဲ့ တူတယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်၏ ။

“ဟေ... ဗျိုင်းဥ ဟုတ်လား၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ငါသောက်မယ့် ရေနွေးအိုးထဲကို ဗျိုင်းဥ ထည့်ပြုတ်ရတယ်လို့၊ ဒါ ဘယ်သူ ပြုတ်တာလဲ၊

နင်ပြုတ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“တပည့်တော် မပြုတ်ပါဘူး ဘုရား”

“ဟေ... နင် မပြုတ်လို့ ဘယ်သူ ပြုတ်မလဲ”

“တပည့်တော် မသိဘူး ဘုရား”

“ဟ.... နင် ကျိုနေတဲ့ ရေနွေးအိုးထဲမှာ ဘယ်သူ ဗျိုင်းဥပြုတ်တယ်ဆိုတာ နင် သိရမှာပေါ့”

“ရေနွေးအိုး တည်ထားပြီး တပည့်တော် စာသွားကျက်နေပါတယ် ဘုရား”

“ဟေ့... ဖိုးဇုံ နင် ဘာမှ ဆင်ခြေတက်မနေနဲ့၊ နင် ပြုတ်တာ ဖြစ်မှာပဲ”
ဟု ဆရာတော်က ဒေါသတကြီး မိန့်တော်မူ၏။

ဆရာတော်နှင့် မောင်ဖိုးဇုံ အချီအချ ပြောဆိုနေကြသည်ကို
ကျောင်းသားတချို့ ဝိုင်းဝန်းနားထောင်နေကြသည်။

“ကိုင်း... မှန်မှန်ပြော၊ ဒီ ဗျိုင်းဥကို နင် ဘယ်က ရသလဲ”

“တပည့်တော်မှ မပြုတ်တာပဲဟာ တပည့်တော်
ဘယ်လျှောက်တတ်မလဲ...” ဟု မောင်ဖိုးဇုံက ခပ်မာမာပင် လျှောက်ထားသည်။

“တယ်... ဒီကောင် မဟုတ်မဟတ် ပြောတယ်၊ ဟဲ့... ဖိုးငြိမ်း၊ ငါ့ ကြိမ်လုံး
ယူခဲ့စမ်း”

အနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသော ကျောင်းသားများထဲမှ ဖိုးငြိမ်းကို
ဆရာတော်ကြီးက ကြိမ်လုံး အယူခိုင်း၏။ မောင်ဖိုးဇုံကို ရိုက်နှက်ရန်တည်း။

ဖိုးငြိမ်းသည် ဆရာတော်ကြီး အနားယူခိုင်းသည့် ကြိမ်လုံးကို မယူဘဲ
ဆရာတော်ကြီးကို ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။

“ဒီကောင် ငါခိုင်းတာ မကြားဘူးလား၊ ကြိမ်လုံး သွားယူချေ” ဟု ဆရာတော်ကြီးက ဖိုးငြိမ်းကို ကြည့်ကာ အမိန့်ပေး၏။

“ဗျိုင်းဥ ပြုတ်တာ ဖိုးနဲ့ မဟုတ်ဘူး ဘုရား” ဟု ဖိုးငြိမ်းက လျှောက်လိုက်ရာ ဆရာတော်ကြီးရော၊ မောင်ဖိုးနဲ့ အစရှိသည့် ကျောင်းသားများပါ အံ့သြသွားကာ ဖိုးငြိမ်းကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဗျိုင်းဥပြုတ်တာ ဖိုးနဲ့မဟုတ်ဘူး ဘုရား ဖိုးရင်ရယ်...” ဟု ဖိုးငြိမ်းက ပြောကာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသည့် ကျောင်းသားထဲမှ ဖိုးရင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“တ...တ...တပည့်တော် မပြုတ်ပါဘူး ဘုရား” ဟု ဖိုးရင်က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်၏။

“ပြုတ်တယ် ဘုရား... ဖိုးရင် ပြုတ်တာ အမှန်ပါ။ သစ်ပင်ပေါ် ဗျိုင်းသိုက်ထဲက ဗျိုင်းဥသုံးလုံး ဖိုးရင် နှိုက်ယူတာ တပည့်တော် မြင်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ရေနွေးအိုးထဲ ထည့်ပြုတ်တယ်၊ ရေနွေးအိုးထဲက ဗျိုင်းဥကို တုတ်နဲ့ ကော်အယူမှာ ဥတစ်လုံး ကွဲကျန်ရစ်လို့ နှစ်လုံးကို ဖိုးရင် စားတယ်”

ဖိုးငြိမ်းက စိကာပတ်ကုံး စုံစေ့အောင် လျှောက်၏။

“ဟဲ့... ဖိုးရင် ဖိုးငြိမ်းပြောတာ ဟုတ်သလား”

ဆရာတော်ကြီးက မေးရာ ဖိုးရင်သည် ဘာမှ ပြန်မလျှောက်ဘဲ မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် ကြည့်ကာ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်နေသည်။

“ခွေးမသား တယ်မိုက်တဲ့ အကောင်”

ဆရာတော်ကြီးက ရေရွတ်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ကြိမ်လုံးယူရန် အသွားတွင် ဖိုးနဲ့သည်လည်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ဖိုးရင်ကို အားရပါးရ ထိုးကြိတ်လေတော့သည်။

“ဟဲ့... ဖိုးဇုံ... တော်... တော်”

ဆရာတော်ကြီးက ဟန့်လိုက်မှ မောင်ဖိုးဇုံသည် ဖိုးရင်ကို ထိုးကြိတ်ခြင်း
ရပ်လေတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဗျင်းဥ နှိုက်ကာ ပြုတ်စားသည့် ဖိုးရင်ကို
ကြိမ်လုံးဖြင့် ဆုံးမလေတော့သတည်း။

*

အခန်း(၄)

မောင်ဖိုးနီသည် ၁၀ နှစ်သား အရွယ်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ မိဘနှစ်ပါးတို့က သားကလေးကို ရှင်ပြုရန် စီမံစိုင်းပြင်းကြသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် မဏ္ဍပ်ကျယ်ကျယ်ကြီး ထိုးသည်။ မဏ္ဍပ်၏ အနီးတွင် ထမင်းကျွေးရုံကြီးလည်း ဆောက်ရသေး၏ ။

ဦးလှော်သည် ဒေးဒရဲမြို့သို့ သွားကာ ရှမ်းမကလေး အငြိမ့်ကို ငှား၏ ။ ရှမ်းမကလေး အငြိမ့်ကား ဒေးဒရဲတွင် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ကာ လူကြိုက်များလှသော အငြိမ့်တည်း။

တော်ချိုက် တစ်ရွာလုံးကို သာလျှင်မက ထန်းတော၊ ရှမ်းကန်၊ မရမ်း စသည့် ရွာနီးချင်းများကိုလည်း ဖိတ်ကြားထားသည်။

ပွဲဝင်သည့်နေ့ နံနက်စောစောတွင် အလှူမဏ္ဍပ်အတွင်းမှာ ဒိုးပတ်ဝိုင်းက မြိုင်ဆိုင်ဆူညံစွာ တီးမှုတ် ကခုန်၏ ။ ဒိုးပတ်ကသူကား ကာလသားခေါင်း ကိုမြကြီးနှင့် ကိုဖိုးဝတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကိုမြကြီးကား အလုံးတော် အရပ်တော်ဖြစ်၏ ။ ကိုဖိုးဝကား အလွန်ဝသူ ဖြစ်၏ ။ အရပ်ကလည်း ပုသည်။ ဒိုးပတ်ကစဉ်တွင် ဇာတ်ထဲက မင်းသားကြီးများ ဝတ်ဆင်ပုံမျိုး ဝတ်ဆင်ထားရာ ကိုဖိုးဝမှာ သူငယ်တော် ရုပ်ကလေးနှင့် တူနေသည်။ သို့ရာတွင် ကခုန်ရာ၌ ကား လျင်မြန် သွက်လက် ပေါ့ပါးသဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရွှင်မြူးဖွယ် ဖြစ်သည်။

ဒိုးပတ်ကနေစဉ် ရှင်လောင်းများကို အပျိုခေါင်း မထွားမယ် အမှူးပြုသော မိန်းကလေးများက ဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ထိုင်မသိမ်းအကျ။ ကြိုးချိတ်ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ဆင်သည်။ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းရာတွင်ကား မိန်းကလေးများ မစွမ်းသဖြင့် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းကောင်းသူ ကိုစံရင်က ပေါင်းပေးသည်။

ရှင်လောင်းများကား မောင်ဖိုးရုံ၊ မောင်ဖိုးရုံ၏ ညီ မောင်ဖိုးရုံ၊
မောင်ဖိုးရုံ၏ ညီဝမ်းကွဲ မောင်ဘလွင်တို့ ဖြစ်သည်။

နေထွက်တပြုမအချိန်တွင် အလှူလှည့်ရန် စတင် ထွက်ခွာကြ၏ ။
ရှေ့ဆုံးမှ ကြေးစည်ထမ်း နှစ်ယောက်က ကြေးစည်ကို ထမ်းကာ သာယာစွာ
တီးခတ်ကြသည်။

ကြေးစည်ထမ်းများ၏ နောက်တွင် အပျိုကလေးများက ကွမ်းထောင်၊
ပန်းထောင်၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ပိုက်ပွေ့ကာ စီတန်းလိုက်ပါကြသည်။
အပျိုကလေးများ၏ နောက်ပါးတွင် အလှူဒကာ ဦးလှော်နှင့် အလှူဒကာမ
ဒေါ်ရင်တို့တည်း။ ဦးလှော်က ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးကို လွယ်လျက် ဒေါ်ရင်က
ကံဆောင်အိုးကို လွယ်လျက် လိုက်ပါသည်။ အလှူဒကာ၊ အလှူဒကာမတို့၏
နောက်တွင်မှ ရှင်လောင်း သုံးပါးကို ထမ်းသူကထမ်း၊ ရွှေထီးမိုးသူက မိုးနှင့်
လိုက်ပါကြသည်။

ရှင်လောင်းများ၏ နောက်တွင်မူ ဒိုးပတ်ဝိုင်းတည်း။
ဒိုးပတ်ဝိုင်းအတွင်းမှာ ရတုဆိုမည့်သူ ကိုစံရင်လည်း လိုက်ပါ၏ ။ ကိုစံရင်မှာ
ရတုဆိုကောင်းလှသူ ဖြစ်သည်။ အသံကလည်း သာယာသည်။ အဆိုကလည်း
ပိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အလှူမှန်သမျှ ကိုစံရင် ပါရသည်ချည်းတည်း။

ကိုစံရင်က ရတုကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဆို၏ ။

“အဝိဇ္ဇာမြိုင် တဏှာတောတွင်ဖြင့်၊ ဗျာမောငယ်လှိုင်၊ လေးဆိုင်ဩဃ၊
အဏ္ဏဝနှင့်၊ ငါးဝနန္ဒာ၊ နှစ်ဖြာရုပ်နာမ်၊ သံသရာတစ်လျှောက်တွင်ဖြင့်၊
ဖန်ခါခါလျှောက်ပါလို့၊ တစ်ယောက်ကို ရှာခဲ့ပေါ့။ ကမ္ဘာဆူဆူ၊ အိုနာသေခြင်း၊
မလွတ်ကင်းနိုင်ဘူး၊ နေမင်းက ပူသနှင့်၊ လေးဆူမြတ်စွာ၊ စိန္တေယျတို့၊
ထွေလာများလှ၊ ပွင့်ကုန်ကြသည်၊ ဗုဒ္ဓငယ် အလီလီ၊ ဩော်... မတွေ့ဘဲရယ်နဲ့၊
လွဲခဲ့ပြီတဲ့မှ လွဲခဲ့ပြီ... လေး... လေး...”

“ရွဲ့...”

ကိုစံရင် ရတုဆိုအပြီးတွင် ဒိုးပတ်ဝိုင်းတွင် ပါသူများက “ရွဲ့” ဟု သံပြိုင်အော်ဟစ်ကြသည်။ ရှေးအခေါ် သျှိုးလိုက်ခြင်းတည်း။

ကိုစံရင် ရတုဆို၍ သျှိုးလိုက်အပြီးတွင် ဒိုးပတ်ဝိုင်းက တီးမှုတ် ကခုန်သည်။

ဒိုးပတ်သီချင်းသံ၊ ဒိုးပတ်တီးသံသည် တစ်ရွာလုံးကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။

နေဝင်ကျော်၊ ဖျိုးဖျဖျ၊ သုံးရက်လ မပေါ်တပေါ်၊ မမလေးတို့ ရင်ခွင်ပေါ်မှာ၊ ခင်ခင်လေးတို့ ရင်ခွင်ပေါ်မှာ၊ အိပ်လို့ရယ်ပျော်ပါတဲ့ ဒိုးပတ်သား၊ အလိုဗျာ... နှိုးလိုက်ပါတော့လား...

ဆိုသူကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ အုလှိုက် သည်းလှိုက် ဆိုသည်။ တီးသူများကလည်း အားတက်သရော တီးသည်။ ကသူများကလည်း ကြိုးကြိုးစားစား ကသည်။ ထို့ကြောင့် ဒိုးပတ်ဝိုင်းမှာ စိတ်ဝင်စား ရွှင်လန်းတက်ကြွဖွယ် ကောင်းလှလေသတည်း။

ရှင်လောင်းလှည့် လူတန်းကြီးသည် ရွာအရှေ့ဖျားရှိ နတ်စင်ဆီသို့ သွားကြသည်။ တစ်ရွာလုံးရှိ ကလေး လူကြီး အူသေး အူမွှားမကျန် ထွက်၍ ကြည့်ကြသည်။ နတ်စင်သို့ ရောက်လျှင် ရှင်လောင်းများကို နတ်ပြသည်။ ရှင်လောင်းများက နတ်ကို ပူဇော်ကန်တော့ခြင်း မဟုတ်။ ပြရုံပြခြင်း ဖြစ်သည်။ သာမဏေ ဖြစ်တော့မည့် ရှင်လောင်းသည် နတ်ထက်မြက်သည်။ ထို့ကြောင့် နတ်ကို မကန်တော့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

နတ်ပြပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဆီသို့ ရှင်လောင်းလှည့်ခဲ့ပြန်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကား ရွာအနောက်ဘက်တွင် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ရှင်လောင်းနှင့်တကွ

ရှင်လောင်းလှည့်ရာတွင် ပါသူများသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးကလည်း ဆုပေးတော်မူသည်။ ဆရာတော်ကြီးကို ကန်တော့ပြီးလျှင် ရွာကို ပတ်၍ ရှင်လောင်းလှည့်ကာ အလှူမဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ ပြန်ကြလေသည်။

အလှူလှည့်ရာတွင် ပါဝင်ကြသူ လူပေါင်း ၁၀၀ ခန့်ကို နံနက်စာ ကျွေးရ၏ ။

ညနေပိုင်းတွင် ပင့်သံဃာ ကိုးပါးတို့ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ ကြွလာကြကာ ပရိတ်ရွတ်တော်မူ၏ ။ ပွဲဝင်သည့်ညတွင် မဏ္ဍပ်အတွင်းမှာပင် ရှမ်းမကလေး အငြိမ့်ကပြ၏ ။ ကြိတ်ကြိတ်တိုးအောင် စည်ကားလှသည်။ တောရွာတွင် ပွဲလမ်းသဘင် ခင်းကျင်းပြသမှု နည်းပါးလှသည်။ ယခုကဲ့သို့ အလှူအတန်းရှိမှ ပွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ကြရလေရာ ရွာလုံးကျွတ် လူကုန်နီးနီးလောက်ပင် အငြိမ့်ကို ကြည့်ကြ၏ ။ မိုးလင်းခါနီး မှ အငြိမ့်ပြီးလေရာ အငြိမ့်ပြီးမှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့ ပြန်ကြကုန်သည်။

နောက်နေ့ကား ပွဲဝင်နေ့တည်း။ ဖိတ်မန္တက ပြုထားသည့် ရွာခံ ပရိသတ်သည် လည်းကောင်း၊ အခြားရွာမှ လာရောက်ကြသည့် ပရိသတ်သည် လည်းကောင်း၊ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားလှသည်။ မဏ္ဍပ်တွင်းတွင် လူမဆံသဖြင့် မဏ္ဍပ်အနီးရှိ အိမ်များတွင်ပင် ဧည့်ခံကြရ၏ ။

ထမင်းကျွေးရုံတွင် နံနက် နေထွက်တပြုကစ၍ ပရိသတ်ကို ကျွေးရလေရာ မွန်းတည့် မွန်းတိမ်းချိန်သို့ ရောက်အောင် ဖြစ်၏ ။ ထမင်းကျွေးရသည်မှာ ရွာခံလူရော ရပ်ဝေးပါ လာသူပါ လူပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော်လေသည်။

ထို လူ ၁၀၀၀ ကျော်ကို တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ကျွေး၏ ။

ကျွေးမွေးရသူများမှာ သယ်ရပိုးရ တလှုပ်လှုပ် တရွရွဖြင့် နားရသည်မရှိ ပင်ပန်းလှသည်။ သို့သော် ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်၊ ပျော်ကြသည်။ ရွှင်ကြသည်။ အားတက်သရော ရှိလှသည်။ ပရိသတ်တွေ တရုံးရုံးဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း ကောင်းလှပေသည်။

ညနေစောင်းတွင် ရှင်လောင်းများကို ဆံချကာ ဆရာတော်ကြီးက သင်္ကန်းပေး သင်္ကန်းတောင်းများကို နှုတ်ဆက် ချပေးပြီးနောက် သင်္ကန်းဝတ်၍ ပေးသည်။ ရှင်သာမဏေကလေးတွေ ဖြစ်၍ သွားကြပြီတည်း။

ညနေတွင်ကား ပင့်သံဃာတော်များ မဏ္ဍပ်တွင်းသို့ ကြွရောက်တော်မူကုန်ကြသည်။ သံဃာတော်စင်ပေါ်တွင် စီတန်းကာ ဝါတော်အလိုက် ထိုင်တော်မူကြ၏ ။ သံဃာတော်များ၏ အစွန်ဆုံးတွင်မှ သာမဏေကလေး သုံးပါးတို့ ထိုင်တော်မူကြသည်။

တရားနာပရိသတ်ကြီးကား ကြိတ်ကြိတ်တိုးတည်း။

အလှူဒကာ၊ အလှူဒကာမတို့ အပြင် အလှူဒကာ၏ မိဖများဖြစ်ကြသော ဦးစံထွန်းနှင့် ဒေါ်ရှောင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အလှူဒကာမ၏ ဖခင်ဖြစ်သော ဦးအောင်လှသည် လည်းကောင်း သံဃာစင်အနီးတွင် စီတန်း၍ ထိုင်ကြသည်။

တော်ချိုက် ဆရာတော်ကြီးသည် တရားနာပရိသတ်ကို သီလပေးတော်မူသည်။ ထို့နောက် တရားဟောတော်မူသည်။ တရားဆုံးလျှင် ဆရာတော်ကြီး တိုင်ပေးသည့်အတိုင်း အလှူရှင် ဦးလှော်က ရေစက်ချပြီး နောက် အမျှဝေရာ ပရိသတ်များက သာဓု ခေါ်ကြသည်။

သာယာသော ကြေးစည်သံသည် တစ်ရွာလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏ ။ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ ရောက်မလာသူများပင် သာဓု ခေါ်ကြရသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သာမဏေကလေး မောင်ဖိုးနီကို အကြောင်းပြုကာ ရွာပေါင်းများစွာမှ ပရိသတ်တို့

စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ကုသိုလ်ပွားကြရလေသတည်း။

*